

Елин Пелин

Старата воденичка

Сгушена в гористата долинка над селото, карана от водите на дълга вада, отбита от голямата река, воденичката работи сто и петдесет години непрекъснато и неуморно. И много, много остаря.

– Ще поработя още малко – казваше тя на водата, която я караше. – Имам още сили.

Но случи се, че умря последният воденичар и нямаше кой да го замести. Занемя воденичката и запустя.

Старият воденичар, като беше жив, довеждаше често тук малкото си внуче Иванчо и воденичката бе слушала много пъти дядото да му казва:

– Иванчо, тая воденичка на тебе ще оставя. Ако ти я гледаш хубаво, и тя тебе ще гледа и ще те храни.

Но след смъртта на стария Иванчо не дойде. Воденичката го чакаше, но той не дойде. Тя полека – лека изгуби надежда, обрасна с бурени, оброни покрива си и съвсем грохна. Старият път, който водеше към нея, обрасна с тръни и храсталаци и никакъв човек не се мяркаше вече тядява. Кукумявките се развдиха в развалините, голям смок се засели под прага ѝ.

– Е – казваше водата от вадата, – къде е твоят Иванчо? Ти вече нищо не струваш, а аз съм жадна за работа. Аз нося в себе си сили и те отиват напразно.

Припукваше от мъка воденичката. В дъждовно време, когато ѝ ставаше много тежко, тя плачеше и ронеше едри сълзи.

Един ден, един хубав пролетен ден, тя чу наоколо човешки стъпки и човешки говор.

– Ох, навярно Иванчо иде – зарадва се тя.

И ето че по обрасналия с бурен път дойдоха трима души. Водеше ги един млад момък.

„Прилича на Иванчо – помисли си воденичката. У, колко е пораснал, пък аз мислех, че още си е малко момченце! Ех, божичко, дано ме постегне, пак да работя.“

Да, воденичката не се излъга. Младият момък беше Иванчо. Той спря пред воденичката заедно с тримата по-възрастни хора и каза:

– Ето тука. Тая воденичка си изпя вече песента, но на мястото ѝ може да изградим чудна електрическа юзина.

Като чу това, водата зашумя силно и каза на воденицата:

– Слушай, старо, за мене пак се отваря работа. Виж, аз ще карам юзина вече, електрическа юзина, разбираш ли? Това място ще бъде осветено от електрически слънца и тая светлина, която аз ще

произвеждам, ще светне надолу из полето по всички села и градове, които гледаме оттук. Иванчо не е като дядо си – да се занимава с тебе. Той мисли другояче.

– Ех, други времена са дошли – въздъхна воденичката. – Няма що да се прави. Аз си отивам. Изпълнила съм моя дълг и не ми е жал, че ще изчезна, щом на мое място ще светнат нови слънца...

КРАЙ

© 1945 Елин Пелин

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8872>]